

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **XX**
bytem XX

proti
žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**
odbor živnostenský a občanskosprávní
sídlem Mariánské nám. 2, 110 01 Praha 1
pracoviště: Jungmannova 29/35, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 11. 2015 č.j. S-MHMP 1737263/2015

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 1, odboru občansko správních agend ze dne 19. 8. 2015 č.j. UMCP1 126571/2015, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti veřejnému pořádku podle ust. § 47 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, jehož se dopustil neuposlechnutím výzvy úřední osoby při výkonu její pravomoci, a to tak, že dne 15. 2. 2015 v době kolem 01.48 hodin v Praze 1, ulici Spálená, neuposlechl výzvy úředních osob, a to policistů Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, pohotovostní motorizované jednotky, směřující k prokázání totožnosti podle ust. § 63 odst. 2

Shodu s prvopisem potvrzuje XX

zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky. Za spáchání přestupku byla žalobci uložena pokuta ve výši 1.500 Kč.

2. Žalobce v žalobě především namítal nesprávná skutková zjištění. Uvedl pod patnácti body, co bylo v průběhu správního řízení zjištěno, a měl za to, že policisté mu žádný zákonný důvod k prokázání totožnosti nesdělili.
3. Žalobce dále namítal neúplné zjištění skutkového stavu, přičemž tvrdil, že žádal zajištění a provedení kamerových záznamů z místa skutku. Měl za to, že došlo k nesprávnému právnímu hodnocení a že výrok rozhodnutí je neurčitý. Namítal i nedostatek materiálního znaku skutkové podstaty.
4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě zrekapituloval průběh správního řízení, vyjádřil se k jednotlivým žalobním námitkám a navrhl žalobu v celém rozsahu zamítnout.
5. Správní spis pak obsahuje především následující pro danou věc podstatné dokumenty: úřední záznam Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, pohotovostní motorizované jednotky, 1. oddělení, 1. skupiny ze dne 15. 2. 2015, č.j. KRPA-60097-3/ČJ-2015-000065, oznámení o přestupku Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, pohotovostní motorizované jednotky, 1. oddělení, 1. skupiny ze dne 15. 2. 2015, č.j. KRPA-60097-7/ČJ-2015-000065 adresované Úřadu městské části Praha 1, příkaz Úřadu městské části Praha 1 ze dne 23. 2. 2015 č.j. UMCP1 028112/2015, odpor žalobce ze dne 24. 3. 2015, protokol o ústním projednání přestupku ze dne 13. 5. 2015 č.j. UMCP1 072688/2015, rozhodnutí Úřadu městské části Praha 1, odboru občansko správních agend, oddělení správního řízení ze dne 19. 8. 2015 č.j. UMCP1 126571/2015, odvolání žalobce ze dne 29. 9. 2015, žalobou napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 11. 2015 č.j. S-MHMP 1737263/2015.
6. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního /dále též „s. ř. s.“/), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně. Soud o věci rozhodl bez jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s.
7. Soud ze správního spisu zjistil, že prvoinstančním rozhodnutím Úřadu městské části Praha 1 ze dne 19. 8. 2015 č.j. UMCP1 126571/2015 byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti veřejnému pořádku podle ust. § 47 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, jehož se dopustil neuposlechnutím výzvy úřední osoby při výkonu její pravomoci, a to tak, že dne 15. 2. 2015 v době kolem 01.48 hodin v Praze 1, v ulici Spálená neuposlechl výzvy úředních osob, a to policistů Krajského ředitelství policie hl.m. Prahy, pohotovostní motorizované jednotky, směřující k prokázání totožnosti podle ustanovení § 63 odst. 2 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů. Za spáchání uvedeného přestupku byla žalobci prvoinstančním rozhodnutím uložena pokuta ve výši 1.500 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které bylo

žalovaným žalobou napadeným rozhodnutím zamítnuto a prvoinstanční rozhodnutí potvrzeno.

8. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
9. Podle § 47 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále též „zákon o přestupcích“), ve znění účinném ke dni 15. 2. 2015 (datum spáchání vytýkaného jednání), přestupku se dopustí ten, kdo neuposlechne výzvy úřední osoby při výkonu její pravomoci.
10. Za tento přestupek dle § 47 odst. 2 zákona o přestupcích, ve znění účinném ke dni 15. 2. 2015, bylo možné uložit pokutu do 5.000 Kč.
11. V posuzované věci je dle závěru zdejšího soudu zásadní otázka, zda žalobce uposlechl výzvy úřední osoby, nebo nikoliv.
12. Skutečnost, že žalobce byl ze strany policistů vyzván k prokázání totožnosti, což žalobce odmítl, vyplývá jak ze svědeckých výpovědí policistů X a X ze dne 19. 5. 2015, tak i ze svědecké výpovědi žalobcovy přítelkyně XX ze dne 22. 7. 2015 (*„Po mém příteli žádali průkaz totožnosti, neboť on šel těsně za jejich autem a já jsem šla až kousek dál za ním. Pan X se ptal na důvod, proč průkaz chtějí. Nakonec policisté řekli, že nepotřebují důvod, aby průkaz požadovali. Po chvíli, co se takto dohadovali, se nakonec policisté rozhodli, že pana X odvezou, začali mu dávat ruce za záda. V ten moment on jim řekl, že jim tedy průkaz ukáže, ale oni na toto řekli, že je již pozdě. Naložili ho do auta....“*), jakož i z výpovědi samotného žalobce ze dne 13. 5. 2015 (*„...policejní auto zastavilo, vystoupili dva policisté a požadovali po mně prokázání totožnosti. Já jsem se jich zeptal, proč po mně chtějí prokázat totožnost, oni mi odpověděli něco ve stylu, protože jsme to řekli. Já jsem říkal, že v zákoně je stanoveno, za jakých podmínek mám prokázat totožnost, a požadoval jsem, aby mi řekli, z jakého přesně důvodu toto chtějí. Takhle jsme se chvíli dohadovali, přičemž já jsem se stále ptal a oni stále říkali, ať jim totožnost prokážu. Následně mi řekli, že mě předvedou na místní oddělení, přičemž jsem se zeptal, proč. Oni mi řekli, abych si nasedl do auta, já jsem se opět ptal proč, ale oni mě začali do auta strkat. Nebránil jsem se nijak aktivně, ale nechtěl jsem do auta nastoupit, tak se jeden z policistů otočil na druhého a řekl něco ve stylu „tak mu strčíme“. Já jsem v tuto chvíli řekl, že si stále myslím, že jim občanský průkaz ukazovat nemusím, ale že jim ho ukážu. Odpověděli mi něco ve smyslu, že to už je pozdě, nasadili mi pouta a strkali mě do auta.“*).
13. Ze všech odkazovaných výpovědí je zřejmé, že policisté vyzvali žalobce k prokázání totožnosti, a to opakovaně. Žalobce však této opakované výzvy neuposlechl, neboť po policistech žádal důvod zmiňované výzvy. Již z těchto skutečností je zjevné, že žalobce naplnil skutkovou podstatu přestupku dle § 47 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích ve znění účinném ke dni 15. 2. 2015.
14. Na tomto závěru nemění ničeho ani otázka, zda výzva policistů byla učiněna v souladu se zákonem. K tomu lze odkázat na konstantní judikaturu, např. rozsudek Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 18. 4. 2018 č.j. 72 A 13/2017-27: *„K nutnosti uposlechnout výzvu policisty obdobně dále srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu např. ze dne 2. 4. 2016, č. j. 1 As 26/2014-41, www.nssoud.cz (povinnost podrobit se dechové zkoušce, i když stihl žalobce již vstoupit po jízdě do svého domu), ze dne 23. 11. 2016, č. j. 1 As 285/2016-31 (povinnost uposlechnout výzvu strážníka k předložení dokladu totožnosti pro doručení písemnosti, i když žalobce byl řidičem linkového autobusu a měl již*

s autobusem opustit zastávku), příp. ze dne 28. 1. 2016, č. j. 10 As 236/2015-36, podle kterého osoba vyzvaná k prokázání totožnosti v souladu s § 63 odst. 2 písm. b) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, se nemůže zprostit povinnosti prokázat svou totožnost pouze s odkazem na subjektivní hodnocení svého vzhledu, jazykové vybavenosti či individuálních projevů chování. Příp. dále nález Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 480/06 (i za předpokladu, že by byl postup strážníků nesprávný, bylo povinností stěžovatele podřídit se jejich výzvě s tím, že si na jejich postup mohl posléze stěžovat písemným podáním). Jak již bylo výše uvedeno, občané jsou povinni podrobit se výkonu pravomoci úřední osoby bez ohledu na vlastní soukromý názor a teprve následně mohou proti takovému výkonu brojít. Je tomu tak z toho důvodu, že strážník nebo policista, nemající komfort správního orgánu, se ve většině případů musí rozhodnout v krátkém časovém okamžiku. Jak k tomuto rozhodování uvedl Nejvyšší správní soud: „V uvedených a v řadě dalších případech musí policista jednat okamžitě prosazením účinného řešení (třeba zákazem nebo příkazem něco dělat či se něčeho zdržet, vykázáním občana z určitého místa, zastavením či odkloněním dopravy v zásadě bez ohledu na subjektivní výhrady jednotlivých dotčených osob). Jestliže by v těchto případech měla být nejprve prověřována správnost zamýšleného úkonu veřejného činitele k překonání leckdy velmi subjektivistických představ účastníků (šarvátek, tlačení lidí, bezohlednosti chování v silniční dopravě) byla by jakákoli řešení takových situací paralyzována, brozil by chaos (řešení musí přijít okamžitě) a neodvratně by následovalo obvinění veřejného činitele ze zavinění vzniku škodlivého následku (havárie, zranění) v důsledku jeho nečinnosti. I to má nepochybně ústavní rozměr a souvislost s ústavně definovaným smyslem existence a jednání orgánu veřejné moci. Jistě, nelze nikdy vyloučit, že za úkonem policisty může stát nesprávná úvaha. To je ovšem řešitelné následně (stížností, náhradou škody dle zákona č. 82/98 Sb. atd.), primární je povinnost jednat hned s motivací předejít vzniku škodlivého následku. Veřejný činitel v postavení policisty při operativním zákroku nemá komfort správního orgánu, čas a různé prostředky k dosažení zamýšleného legitimního cíle (formalizované dokazování, ověřování, opakované upozornění, pořádkové pokuty), a proto po něm také nelze požadovat v jednání limity, které existenci takových podmínek předpokládají“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2011, č. j. 1 As 63/2011-90).“ Obdobné závěry plynou i z dalších soudních rozhodnutí, srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 6. 1. 1998 sp. zn. I. ÚS 263/97 (U1/10 SbNU 335), rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2011 č.j. 1 As 63/2011-90 a ze dne 18. 4. 2018 č.j. 1 As 158/2017-47 či rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 30. 10. 2018 č.j. 33 A 9/2017-69.

15. I kdyby tedy postup zasahujících policistů byl v rozporu se zákonem, žalobce byl povinen uposlechnout jejich výzvy a prokázat svoji totožnost. Pokud měl žalobce za to, že postup policistů byl nezákonný, měl jiné zákonné prostředky na ochranu svých práv (např. stížnost na nedostatky v postupu policistů dle § 97 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, žalobu na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu dle §§ 82 a násl. s. ř. s. či uplatnění nároku na náhradu případně vzniklé újmy dle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem).
16. Ze shora uvedených důvodů soud uzavřel, že skutkový stav věci byl dostatečně zjištěn na základě svědeckých výpovědí zasahujících policistů a žalobcovy přítelkyně, jakož i na základě výpovědi samotného žalobce; okruh žalobních námitek zpochybňujících zjištěný skutkový stav věci tak nemůže obstát. Z těchto důvodů bylo nadbytečné

provádět dokazování kamerovými záznamy, jak navrhoval žalobce, a nadbytečné je i vypořádání otázky, který ze dvou zasahujících policistů výzvu učinil (neboť bylo prokázáno, že výzva nepochybně byla učiněna). I kdyby pak bylo pravdou tvrzení žalobce a jeho přítelkyně, že žalobce byl ochoten prokázat svoji totožnost až v okamžiku, kdy hrozilo, že bude odvezen na policejní služebnu, nic by to neměnilo na závěru, že předtím opakovaně odmítl uposlechnout výzvy zasahujících policistů, viz výše. Jelikož žalobce zjevně naplnil skutkovou podstatu přestupku dle § 47 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích, ve znění účinném ke dni 15. 2. 2015 (bez ohledu na to, zda výzva zasahujících policistů byla učiněna v souladu se zákonem), jsou bezpředmětné námitky žalobce o tom, podle kterého konkrétního ustanovení (písm.) § 63 odst. 2 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, byla výzva k prokázání totožnosti učiněna, které konkrétní ustanovení tohoto zákona uvedli policisté na místě a při své svědecké výpovědi a které konkrétní ustanovení téhož zákona mělo být uvedeno ve výroku rozhodnutí o přestupku. Stejně tak jsou ze shora uvedených důvodů bezpředmětné další námitky žalobce o tom, že se policisté i jinak měli dopustit nezákonného jednání (jízda na místě, kde k tomu dle žalobce nebyli oprávněni, a to bez zapnutého majáku, tvrzení nepřipoutání bezpečnostními pásy, otázka, zda se věnovali provozu a jak rychle jeli,...), poněvadž posouzení těchto otázek nemá žádný vliv na závěr o spáchání předmětného přestupku žalobcem. Nemůže pak obstát ani argumentace žalobce naznačující, že pokud výzva policistů byla nezákonná, pak se o výzvu nejednalo, a tudíž nemohla být naplněna skutková podstata přestupku dle § 47 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích; soud k tomu konstatuje, že i nezákonná výzva je výzvou – jak je vyloženo shora, žalobce byl povinen tuto výzvu uposlechnout.

17. Soud neshledal důvodným ani okruh žalobních námitek zpochybňujících výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 19. 8. 2015 č.j. UMCP1 126571/2015. Ve výroku tohoto rozhodnutí je mimo jiné uvedeno, že žalobce se uznává vinným „z přestupku proti veřejnému pořádku dle ust. § 47 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích spočívajícího v neuposlechnutí výzvy úřední osoby při výkonu její pravomoci, dne 15.02.2015, v době kolem 01.48 hod., v Praze 1, ul. Spálená /u obchodního domu Quadrio – Tesco/ tím, že neuposlechl výzvy úředních osob, a to policistů Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, pohotovostní motorizované jednotky, směřující k prokázání totožnosti dle ust. § 63 odst. 2 zák. č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky....“
18. K náležitostem výroku rozhodnutí o přestupku lze odkázat na právní větu usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017 č.j. 4 As 165/2016-46, publ. pod č. 3656/2018 Sb. NSS: „I. Správní orgán rozhodující o správním deliktu musí ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 správního řádu) uvést všechna ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu. II. Pokud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 správního řádu) neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl. Ke zrušení rozhodnutí bude třeba přistoupit i tehdy, nebude-li chybějící ustanovení zmíněno ani v odůvodnění rozhodnutí.“ Z výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je patrné, že žalobce spáchal přestupek dle § 47 odst.

- 1 písm. a) zákona o přestupcích spočívající v neuposlechnutí výzvy policistů k prokázání totožnosti, jež byla učiněna dle § 63 odst. 2 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky. Výrok rozhodnutí o přestupku tak Městský soud v Praze považuje za dostatečně určitý, srozumitelný a jednoznačný (včetně časového a místního vymezení) tak, aby nebyl zaměnitelný s jiným jednáním. Jelikož pro posouzení otázky, zda došlo ke spáchání přestupku, není rozhodné, zda výzva policistů byla učiněna v souladu se zákonem, podle závěru soudu není vadou rozhodnutí o přestupku, jestliže není uvedeno konkrétní ustanovení (písmeno) v § 63 odst. 2 tohoto zákona, podle kterého byla výzva učiněna. Ustanovení § 63 odst. 2 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, pak nezakládá právní normu, kterou žalobce porušil (toto ustanovení pouze vymezuje zákonné oprávnění Policie České republiky k prokazování totožnosti). Právní normou, jejíž označení bylo nutné uvést ve výroku rozhodnutí o přestupku, je pouze ust. § 47 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích, protože nedošlo k porušení náležitostí výroku rozhodnutí o přestupku, jak jsou vymezeny ve shora odkazovaném usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č.j. 4 As 165/2016-46.
19. K žalobcově námitce absence materiální stránky přestupku dle § 47 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích, ve znění účinném ke dni 15. 2. 2015, soud odkazuje na shora citovaný rozsudek Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 18. 4. 2018 č.j. 72 A 13/2017-27: *„Soud shledal jako neopodstatněnou námitku, že nebyla naplněna materiální stránka přestupku. Neuposlechnutí výzvy policisty jen podle subjektivní úvahy o tom, že se jedná o výzvu nesprávnou, představuje nikoli bezvýznamné ohrožení jednoho z pravidel fungování demokratické společnosti. Jde o jednání, které právě v uvedeném smyslu naplňuje zákonné formální i materiální znaky přestupku dle § 2 odst. 1 zákona o přestupcích. Jedná se o zaviněné jednání (žalobce vědomě neuposlechl výzvy policisty), které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti (aby policie byla schopná přijímat odpovídající operativní opatření v případech, kdy je to zapotřebí pro řádné fungování společenských procesů) a je za přestupek výslovně označeno v zákoně (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2011, č. j. 1 As 63/2011-90).“* Městský soud v Praze se s touto argumentací ztotožňuje a dodává, že žalobce v posuzovaném případě neuvedl natolik zásadní okolnosti dané věci, které by odůvodňovaly závěr o absenci materiální stránky přestupku. Lze souhlasit s žalobcem, že jeho požadavek na sdělení zákonného důvodu výzvy k prokázání totožnosti jistě není pro společnost nebezpečný ani porušující či ohrožující veřejný zájem. Zdejší soud však podotýká, že ani to nic nemění na závěru, že žalobce byl povinen na výzvu policistů prokázat svoji totožnost, přičemž této své povinnosti nedostál; takové jednání, jak plyne ze shora uvedeného, již naplňuje materiální stránku daného přestupku. Žalobce tedy spáchal přestupek dle § 47 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích, ve znění účinném ke dni 15. 2. 2015.
20. Ze všech shora uvedených důvodů neshledal soud žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
21. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 27. června 2019

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně